

I když se na to v Evropě často zapomíná, téměř celá Evropa bojovala ve druhé světové válce proti Sovětskému svazu

---

anti-spiegel.ru/2024/auch-wenn-es-in-europa-gerne-vergessen-wird-hat-fast-ganz-europa-im-zweiten-weltkrieg-gegen-die-sowjetunion-gekaempft

VICTORIA

LA CROISADE CONTRE LE BOLCHEVISME

IMP. BEDOS & Cie PARIS

Lidé na Západě mají tendenci zapomínat, že téměř celá Evropa bojovala ve druhé světové válce proti Sovětskému svazu. Vítězové chtějí zapomenout na trapná fakta, která si v Rusku pamatují jen špatně, a dnes vytvářejí pocit déjà vu.

od Anti-Spiegel

16. října 2024 12:00

V posledních týdnech jsem publikoval sérii článků o „mýtech“, které Evropská komise šíří o ukrajinském konfliktu a Rusku. 13. „mýtus“ Evropské komise se týkal druhé světové války a Evropská komise popírá, že téměř celá Evropa v té době bojovala proti Sovětskému svazu.

Západní historické knihy zapomínají na skutečnost, že od roku 1941 do poloviny až konce roku 1944 průmysl v celé Evropě pracoval pro hitlerovské Německo a podporoval nacistickou válku proti Sovětskému svazu. A také zapomínají, že v divizích Waffen-SS sloužilo asi 200 000 mužů, kteří se rekrutovali z dobrovolníků (nutno zdůraznit) ze zemí západní Evropy okupované nacisty. Navíc v okupovaných zemích byli všichni ti, kteří rádi sloužili nacistům ve státě, správě a ekonomice. Kromě toho bylo v těchto divizích Waffen-SS přes 300 000 mužů ze zemí východní Evropy, kteří byli klasifikováni jako „etniční Němci“. Tyto země, které po boku hitlerovského Německa bojovaly dobrovolně a s pravidelnými armádami proti Sovětskému svazu, by dnes rády zapomněly i na tuto část své historie.

Oficiálně bylo během druhé světové války v Evropě ve válce se Sovětským svazem nejen Německo, ale také Maďarsko, Rumunsko, Bulharsko, Chorvatsko, Finsko, Slovensko a Itálie. Nechyběli výše zmínění dobrovolníci z Francie, zemí Beneluxu, Skandinávie, Španělska a dalších zemí.

Dotčeným zemím a unijní komisi se už nechce připomínat, že v okupovaných zemích bylo mnoho nacistických sympatizantů, z nichž statisíce šly dokonce dobrovolně do války s SS.

V neděli byla v týdenním zpravodajském přehledu ruské televize předmětem reportáže o novém ruském dokumentu zabývajícím se tímto obdobím. Přeložil jsem ruský příspěvek, abych ukázal, jak se dnes v Rusku hlásí.

Začátek překladu:

Historické paralely: Jak se Evropa dostala pod nacistickou vlajku

---

Nárok francouzského prezidenta Emmanuela Macrona na vnější nádheru je často spojen s prázdnými slovy. Jen přijměte jeho slib, že brzy pošle francouzské vojáky na Ukrajinu. Stejně jako ohavné zahájení olympijských her v Paříži to mělo špatnou pachut' a netaktnost, kterou Macron opět ukázal ve středu tento týden.

Odcestoval do Remeše, největšího města Champagne, aby si prohlédl výcvik ukrajinské brigády, která bude brzy poslána na frontu z Francie. Macron rád pózuje ve společnosti mužů. Měl se tu skvěle.

„Přijal jsem závazek: naše armáda v současnosti cvičí 2 300 ukrajinských vojáků v regionu Grand Est a poskytuje jim vybavení, které potřebují pro své úkoly. Brigáda Anna Kievskaya se cvičí a vybavuje díky francouzské podpoře,“ zdůraznil francouzský prezident.

Trénink však vypadá velmi všedně. Příkopy jsou jen po prsa, trávníky jsou upravené a poseté malebně upravenými stromy, obrněná vozidla jedoucí po hladkém asfaltu mají retro kouzlo a pod jasně modrou oblohou se občas ozývají výstřely, z nichž nemůže být ani jeden Drone viděl. Vše je zcela ve stylu Macrona, který s napjatým patosem pokřtil brigádu jménem Anna Kyjevská.

Pokud by někdo nevěděl, jde o nejmladší dceru prince Jaroslava Moudrého Annu Jaroslavnu, kterou v 11. století dostal francouzský král Jindřich I. Nakonec se sama stala královnou Francie. Od té doby byla v západních zdrojích označována jako Anne of Russia, ve francouzštině Anne de Russie a v angličtině Anne of Russia. Její syn, francouzský král Filip I., se stal následníkem francouzského trůnu. Jenže samotné jméno Anna Ruská znělo dnešním ukrajinským nacistům nesnesitelně a Západ Annu Ruskou nedávno přejmenoval na Annu Kyjevskou. A nyní je zde také jednotka ukrajinských ozbrojených sil pojmenovaná po Anně Kyjevské. Svým způsobem je to docela hloupé.

A ze strany Macrona je hrubá historická netaktnost, že právě Remeš zachránili před Němci ruští vojáci v první světové válce. Dodnes jsou tam pomníky ruských hrdinů a ostatky našich padlých vojáků tam dodnes leží v zemi.

Ruský expediční sbor, který na žádost tehdejšího spojeneckého Entente osobně vyslal do Francie císař Nicholas II., se skládal pouze z 45 000 vojáků vybraných na základě jejich výšky – minimálně 1,80 metru – a 750 důstojníků. Jednalo se o čtyři pěší brigády. První brigáda pod velením generálmajora Nikolaje Lochvitského dorazila do Marseille po moři na jaře roku 1916. Ruští hrdinství byli přijati s nadšením. Působili svěže a mohutně, i když cesta z evropské části Ruska po železnici přes Ural na Dálný východ a odtud lodí kolem Asie přes Suezský průplav a Středozemní moře byla dlouhá. Rusové bojovali statečně a utrpěli ztráty. Ale byly to ruské expediční síly, které udržely Němce mimo Remeš.

Místo je ikonické, protože katedrála v Remeši z 16. století je místem, kde francouzští králové po staletí skládali své přísahy. A nyní Macron zinscenuje historicky netaktní scénu tím, že žehná neonacistům do války s Ruskem. Celkem je 2300 odsouzených lidí, kteří se připojí ke 155. ukrajinské brigádě. S nimi je z francouzského asfaltu na východní frontu posláno hořet 128 čtyřkolových obrněných

transportérů, 18 samohybných houfnic Caesar, 18 lehkých kolových tanků, 20 protitankových raketových systémů a 10 vojenských nákladních vozů.

Když to všechno vidíte, vybaví se vám asociace s Velkou vlasteneckou válkou, kdy celá Evropa povstala pod nacistickými vlajkami a vyrazila proti Rusku. Přesně o tom informuje působivý dokument Alexeje Denisova a Jurije Starikova „Evropa proti Rusku: Hitlerovi křížáci“. Je to vražedný dokument pro Evropu, ve kterém se Evropané mohou prakticky podívat do zrcadla.

Premiéra filmu je 13. listopadu, hned po odvysílání „Moskva. Kreml. Putin,“ která běží hned po našem vysílání. Úryvek z dokumentu už promítáme.

Rok 1942 byl rekordní z hlediska počtu zahraničních delegací, které navštívily okupovaná území Sovětského svazu. V německém týdeníku si vojenští atašé ze zemí spřízněných a spřátelených s Německem prohlédli zničený Sevastopol. Němečtí důstojníci vysvětlili průběh bojů o nejdůležitější základnu sovětské Černomořské flotily.

Generál Ošima, japonský velvyslanec v Německu, navštívil 35. baterii, poslední řadu obránců Sevastopolu. Společně s ním baterii navštívili zástupci Finska, Maďarska, Slovenska, Španělska, Itálie a rumunský král Mihai I. Na Goebbelsův rozkaz byly týdeníky o návštěvách zahraničních delegací na východní frontě přeloženy do ruštiny, aby je ukázaly obyvatelstvu okupovaných území.

Nacisté chtěli, aby sovětští občané, kteří se ocitli pod nacistickou nadvládou, viděli, že celá Evropa vede křížovou výpravu proti bolševismu, a aby přijali nový pořádek. Tyto propagandistické cesty byly organizovány na příkaz vůdce s jediným cílem přilákat nové lidské a materiální zdroje pro zničení Sovětského svazu.

Hitlerův postup na východ byl zvláště pozorně sledován jeho japonskými spojenci. Generál Komatsu, vojenský atašé Japonského císařství v Berlíně, navštívil německé pozice u Leningradu. V případě německého vítězství Japonci doufali, že dobjí sovětský Dálný východ a zaberou většinu Sibiře. V této době se vojáci a důstojníci španělské „Modré divize“ účastnili blokády Leningradu společně s Němci a Finy.

V únoru 1943 nabídli Španělé postupujícím sovětským jednotkám v oblasti Krasnoje Bor tvrdý odpor. Bohužel se jim nepodařilo prolomit obranu a blokáda Leningradu trvala téměř o rok déle. Německé velení velkoryse poděkovalo španělským falangistům za pomoc při uškrcení bývalého ruského hlavního města na severu.

„Modrá divize byla celkově slabší než jakákoli německá divize. Přesto zaujala své místo, držela frontu a jako všechny ostatní jednotky se účastnila blokády Leningradu. To znamená, že můžeme říci, že Španělsko přispělo k obléhání Leningradu a genocidě sovětského obyvatelstva v Leningradu,“ vysvětluje historik Konstantin Salesskij, viceprezident Sdružení historiků druhé světové války.

Kvůli těžkým ztrátám v Rusku byla Modrá divize neustále doplňována novými prapory španělských dobrovolníků. Na rozdíl od ideologických falangistů to byli většinou dobrodruzi a milovníci rychlých peněz. Každý voják naverbovaný do Modré divize dostával 60 marek měsíčně a jeho rodina ve Španělsku dostávala významnou dotaci. Mezi španělskými zajatci zajatými našimi vojáky bylo mnoho bývalých zločinců, kteří, jak sami přiznali, odešli do Ruska plnit a hojně jíst.

Stalingrad, bývalý Caricyn, dnes Volgograd. Pro celý svět se stal symbolem mimořádné statečnosti a síly našeho lidu. V roce 1942 sem Hitler přivedl téměř celou Evropu, na břehy Volhy. Armády

Rumunská, Itálie a Maďarsko se zúčastnily bitvy u Stalingradu v celkovém počtu více než 650 000 mužů. Hitlerovi stratégové jim dali za úkol chránit boky německých jednotek útočících na Stalingrad.

Hitlerovo dobrodružství skončilo ve Stalingradu, stejně jako všechny invaze evropských dobyvatelů do Ruska. Dnes je u Volgogradu velký německý hřbitov, kde je pohřbeno více než 71 000 vojáků nacistického Německa. A na žulových kostkách jsou vyryta jména asi 130 000 dalších německých útočníků, kteří se ztratili během bitvy o Stalingrad.

Symbolické náhrobky vypadají jako obrovský kamenný adresář všech existujících německých jmen a příjmení. Spolu s dalšími Evropany sem přišli, aby nás zničili. Ale nakonec sami potupně shnili ve volžské stepi a zanechali po sobě nepřátelskou černou vzpomínku.

Jedním z Hitlerových nejvěrnějších spojenců ve druhé světové válce byl nezávislý stát Chorvatsko. S pomocí Němců tam vznikl brutální nacionalistický ustašovský režim v čele s profašistickým diktátorem Ante Pavelicem. Hned den po německém útoku na SSSR poslal Hitlerovi oficiální dopis, ve kterém prohlásil, že Chorvati jsou připraveni zapojit se do boje „všech svobodumilovných národů proti komunismu“. Během války tisíce chorvatských dobrovolníků narukovalo do různých jednotek Wehrmachtu, policie a SS.

Na podzim roku 1941 přišla na východní frontu chorvatská letecká legie. Její piloti bojovali u Poltavy, Taganrogu, Sevastopolu a Mariupolu. Za dva a půl roku války by sestřelili celkem asi 300 našich letadel. Samostatná letka chorvatských bombardérů se zúčastnila útoků na Moskvu a Leningrad. V roce 1941 přišel chorvatský pěší pluk na východní frontu a zúčastnil se bojů o Kremenčug a Kirovograd. Na podzim 1942 ji Němci přesunuli do Stalingradu.

Po příjezdu do severní části Stalingradu byli chorvatští vojáci šokováni hustotou ruského ostřelování a zuřivým odporem obránců města. Nejtěžší ztráty utrpěl chorvatský pluk v bojích o závod Krasnyj Okt'abr. 3. listopadu bylo v řadách pluku méně než 200 vojáků a pouze čtyři důstojníci. Stejný osud potkal i posily, které přišly na pomoc. Všichni byli rozdrceni ve stalingradském mlýnku na maso nebo zajati se zbytky armády maršála Pauluse.

Jedním z nejtragičtějších aspektů velké bitvy o Volhu byl osud sovětských válečných zajatců a civilistů, kteří byli pod palcem okupantů. Policisté z Estonska, Finska a západní Ukrajiny se podíleli na zneužívání a masakrech našich občanů.

Koncept „kolaborace“, tedy zrádné spolupráce s nepřítelem, se zrodil ve Francii. Sever země obsadili Němci a na jihu se prosadila vláda maršála Pétaina, který zbaběle sloužil Adolfu Hitlerovi. Po německém útoku na SSSR převzaly profašistické strany ve Francii iniciativu k vytvoření vlastní národní legie pro „boj proti bolševismu“. Do podzimu 1941 se připojilo 3000 mužů. Všichni složili přísahu věrnosti Adolfu Hitlerovi a obdrželi německé vojenské uniformy. V listopadu 1941 se francouzští legionáři zúčastnili ofenzivy na Moskvu. Pochod po stopách Napoleonovy velké armády ze Smolenska do Naro-Fominska pro ně ale skončil nešťastně. Demoralizovaní francouzští legionáři, kteří během pár dní ztratili asi tisíc mužů, byli Němci staženi z frontové linie.

Do Tambovské oblasti bylo posláno 23 000 Francouzů. Od roku 1942 existovala speciální síť zajateckých táborů pro evropské dobyvatele. Kromě Francouzů tam byli ubytováni i Němci, Italové, Belgičané, Nizozemci, Maďaři, Rumuni, Slováci, Lucemburčané a po roce 1945 Japonci. Více než 20 000 nezvaných evropských hostů zde zůstalo navždy.

Mezi Hitlerovy věrné spojence patřilo pravoslavné Bulharsko.

Bulharský bratrský lid, kterému často říkáme „bratři“, dvakrát zradil Ruské impérium a Sovětský svaz a rusko-bulharské přátelství. V obou válkách byli Bulhaři na straně odpůrců Ruska a vlastně i na straně odpůrců Slovanů jako celku,“ říká doktor historických věd a vedoucí publikačního oddělení Ruského státu Teymur Jalilov. Archiv.

Zde můžete vidět velmi vzácné snímky z týdeníku, který nebyl nikdy uveden v Sovětském svazu. Na jaře 1941 přivítalo bulharské obyvatelstvo přicházející německé jednotky s velkou radostí. Hitler potřeboval vhodné předmostí k útoku na Jugoslávii a Řecko a bulharská vláda ho ochotně poskytla. Na oplátku vůdce slíbil, že Bulharsku vrátí půdu, o kterou přišlo po první světové válce.

Teprve v roce 1944, kdy se Rudá armáda přiblížila k bulharským hranicím, země drasticky změnila kurz a připojila se k protihitlerovské koalici.

Mnoho faktů o zločinné účasti zemí jako Maďarsko, Slovensko a Rumunsko ve válce proti SSSR vejde ve známost až po rozpadu Varšavské smlouvy.

Konec překladu

Thomas Röper, narozen v roce 1971, zastával funkce v představenstvu a dozorčí radě ve společnostech poskytujících finanční služby ve východní Evropě a Rusku jako expert pro východní Evropu. Dnes žije ve svém adoptivním domově v Petrohradě. V Rusku žije přes 15 let a mluví plynule rusky. Těžištěm jeho mediálně kritické práce je (mediální) obraz Ruska v Německu, kritika zpravodajství západních médií obecně a témata (geo)politiky a ekonomiky.

98 odpovědí

Napište komentář

Pro přidání komentáře musíte být přihlášení .